

Neplač pro nás, Moskvo!

Jedno se těm ruským vlakům musí nechat. Na ty propastné vzdálenosti jsou přesní jak atomový čas. V sobotu **26. července 2008** úderem 10. hodiny moskevského času jsme se skutečně octli na „vazale Kijevskaja“ v Moskvě. Musím říct, že to pro všechny byla patřičná úleva, byť poslední střípky předchozí cesty vlakem již nebyly příliš náročné. Přesto se mi někteří přiznali (hlavně chudák Dano), že ačkoliv už stojí na pevné nehybné zemi, má stále tendenci vyrovnávat balanc na třesoucím se podlaží.

Procházet stanicemi moskevského metra je jako žít v překrásném podzemním muzeu. Každá stanice je unikát. Foto: Matyáš Zetek.

Po výstupu z vlaku naše skupina okamžitě vyráží na „metrostancii Kijevskaja“, kde jsem se konečně mohl pokochat slavnými architektonickými doplňky jednotlivých zastávek. A co víc, a to mi věřte, Moskva přímo kypí překrásnými dívkami. Jsou doslova na každém kroku, až z toho trpím. Dalibor mezitím každému kupuje desetijízdnou permanentku za 155 rublů, na niž lze jezdit neomezeně po všech stanicích a dokud člověk nevystoupí zpátky nad zem (je to bráno jako jedna jízda). To všechno je pro nás nové, protože jsme zkrátka neměli ani čas si o Rusku toho moc nastudovat. O to větší výzva! S těžkou bagáží si tedy každý z nás hrdě označuje u elektronického turniketu první vstup do metra a vstupuje na dlouhé pojízdné schody. Metra jsou tu hlučnější než v Praze, ale zase tu nezazní pouhé „Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají“. Hlasatel cestujícího upozorní na následující stanici, řekne pa-rusky výše zmíněnou větu a pak ještě poprosí, abychom případně uvolnili místo invalidům, veteránům, starým lidem, rodičům s dětmi a nezapomněli si při výstupu své věci. Hned se Čech cítí poněkud menší ve své mentalitě, neboť takové ohleduplné detaily se u nás ignorují.

V plné polní venku před stanicí Sucharevskaja. Ještě jakým směrem tak zhruba leží ten hostel. Foto: Dalibor Hanžl.

Na stanici „Sucharevskaja“ vylézáme ven do města a míříme krok co krok s pětiproudovou silnicí k našemu objednanému *hostelu Lenin*. A tam nás čekají první muka. Hostel je součástí bytového komplexu, který mírně připomíná kanalizační prolezlé bytovky minulého století. Přesto ale byty patřící hostelu už nejsou tak pochmurné a je o ně velký zájem. Je nám však řečeno, že příjem nových „obyvatel“ bývá vždy od 13 hodin, takže máme asi dvě hodiny volno. Bagáž tu tedy necháváme a po skupinkách se vydáváme do nejbližšího okolí. Naši skupinku se mnou tvoří Makalaki, Dalibor Hanžl a Petr Komárek. Přestože bych čekal jiný svět, není tomu úplně tak. Dokonce ulice, kterou se procházíme směrem k centru k *Rudému náměstí*, jako by vypadla z fotky pardubické *Třidy míru*. Akorát s tím rozdílem, že tu chybí Zelená brána a přebývá azbuka. Na lavičkách u jednoho parku pak Makalaki svérázně objevuje zbrusu nový ruský vynález – k otevření místního piva „Bočka“ postačí druhá láhev, konkrétně její speciálně upravené dno. Tam stačí hrdlo první lahve zastrčit a pootočít. Dokonalý trik ty hloupější zajisté donutí kupovat si minimálně dvě lahve piva, ty nejhlopější to donutí na celou věčnost utopit se v nekonečném kruhu dokupování jedné lahve navíc. No tak to jsem teda fakt nečekal – Rusáci nejsou jen vyhlášení „vodkaři“, ale i důmyslní „pivari“.

Basový kytarista uprostřed Arbatu rozproudil krev v žilách, aniž by to do něj zpočátku někdo řekl. Foto: Petr Komárek.

Stalinova katedrála v „lennonkách“. Vskutku kosmopolitní zážitek . Foto: Matyáš Zetek.

Větší prohlídku pak spontánně absolvujeme s Matyášem Zetkem, Stanem Sokolem a zmíněným Petrem. Původní plán je zajít na vyhlídku místního nejvyššího hotelu „Ukrajina“ na jih od centra goroda, ale po vystoupení o zastávku dříve a nohyrvoucí procházce nám místní policista suše oznamuje, že hotel je v rekonstrukci a že máme smůlu. No budiž, alespoň jsme spatřili moskevský „Bílý dům“, nahnědlou řeku Moskva a proslulé *Stalinovy katedrály*. Pestrá historie hrdé i zrádné ruské metropole tu na člověka dýchá krok co krok. Nakonec Stana popadá revoluční myšlenka celé, zhruba 15 km dlouhé procházky, kterou je umělecká ulice *Arbat*. Zdejší lidé už od 15. století prodávají nejrozdumnější suvenýry, ukazují nejrozdumnější pouliční představení a k novému věku

přibylly i četné portréty na zakáz-

ku. Představte si *Karlův most*, ale mnohokrát větší a mnohokrát více nasycený příjemnou a pestrou múzickou atmosférou. To je *Arbat*. Krásné počasí navíc Matese i Stana donutilo sáhnout po nejbližší zmrzlině. Ulice je už z dále slyšet, neboť hudebníci hrají z plných plic. První minuty jen natáčím a koukám po suvenýrech, zatímco při desátém obchodu se suvenýry už slovo suvenýr přestávám mít rád. Suvenýry ulice jsou navíc i samotné dívky, o kterých by se básně daly psát věčně. Krásné děvušky jsou na každém kroku, i za pulty již proklínaných obchodů se suvenýry. Lidé tu hrají na kytaru, tančí na moderní hudbu na rozloženém koberci, nebo dokonce nabízí malou čivavu. Tak nějak i s radostí zjišťuji, že mi ruská konverzace příliš nevadí, a při pohledu na ty krásné dívky už se poohlížím po trvalém zaměstnání v Moskvě. Klidně i jako prodavač nenáviděných suvenýrů.

*Vášniví, ponuří,
veselí či smutní –
na Arbatu vás zachytí
takové, jací jste. Foto:
Matyáš Zetek.*

*Na Arbatu mezi
suvenýry včetně
legendárních
matrjošek...
oproti předražené
Praze tady opravdu
oceníte tu pravou
muzickou atmosféru
i národní hrdost
uprostřed metropole.
A jako bonus
krásná moskevská
prodavačka. Foto:
Matyáš Zetek.*

Pár repráků, zdroj energie, deka a dobré počasí. Moment pro pouliční taneční sólo může začít. Foto: Matyáš Zetek.

Alej zamilovaných. Každý zámek symbolizuje jeden zamilovaný pár. A pod alejí symbolicky protéká řeka Moskva. Foto: Petr Komárek.

*Moskevský „Bílý dům“.
Tedy aspoň podle
průvodců. Bůhví, kde je
v tomhle paranoidním
světě pravda. Foto: Petr
Komárek.*

Hlad? Rozhodně se zastavte u stánku s „čoburkem s barannoj“. Budete mít na jazyku roztodivnou chuť, ale časem si zvyknete. Foto: Matyáš Zetek.

Tak už se mi na ten záchod zas tak moc nechce... Foto: Martin Lehký.

